

ஓம் நமோ பகவதே ஸ்ரீரமணாய

63. நீத்தல் விண்ணப்பம்

(கட்டளைக்கலித்துறை)

*திருவித்தப் பண் (பைரவி)

திருச்சிற்றம்பலம்

*பார்கொண்டு மூடி - என்னும் திருவிருத்தப் பண்; இப்பதிகம் அந்தாதியாய்த் திருவாசகம் நீத்தல் விண்ணப்பத்தைத் தழுவியது.

Devaram

திருக்கழுமலம் (Appar)

பார்கொண்டு மூடிக் கடல்கொண்ட ஞான்றுநின் பாதமெல்லாம்
நாலஞ்சு புள்ளின மேந்தின வென்பர் நளிர்தியங்
கால்கொண்ட வண்கைச் சடைவிரித் தாடுங் கழுமலவர்க்
காளன்றி மற்று முண்டோ வந்தணாழி யகலிடமே.

அருட்கடலும் அன்பின்கடலும் சைவத்தின் இரு கண்ணும் சிவனருளும்
சிவையருளும் போல இணைந்து ஞானக்கன்றும் நாவரசும் சென்று சீகாழித்
திருக்கோபுரத்தைப் பணிந்து , உள்புகுந்து , விண்பணிய ஓங்கும் பெரு
விமானத்தை வலங்கொண்டு தொழுது விழுந்து எழுந்தபோது , பிள்ளையார் ,
`அப்பரே உங்கள் தம்பிரானாரைப் பாடுவீர்` என்றார் . என்ற கன்றின்
குன்றாமொழி கேட்டு , அரசும் கண்புனல் பொழியக் கலைமொழி பொழியக்
கசிந்து பாடிய செந்தமிழ்மாலை இத்திருப்பதிகம்.

Tiruvachagam

திருவாசகம்-நீத்தல் விண்ணப்பம் (Manikavasagar)

கடையவ னேனைக் கருணையி னாற்கலந்

தாண்டுகொண்ட

விடையவ னேவிட் டிடுதிகண் டாய்விறல்

வேங்கையின்தோல்

உடையவ னேமன்னும் உத்தர கோசமங்

கைக்கரசே

சடையவ னேதளர்ந் தேன்எம்பி ரான்என்னைத்

தாங்கிக்கொள்ளே.

பிரபஞ்ச வைராக்கியம்

`நீத்தல் விண்ணப்பம்' என்பது, `இறைவன் தம்மைக் கைவிடுதலைப் பற்றிச் செய்யும் விண்ணப்பம்' எனப் பொருள் தரும். அஃதாவது, `நீ என்னைக் கைவிடுவையாயின், அடியேன் முன்போலவே உலகியலில் கிடந்து பிறப்பிற்கு ஆளாவேன்; அதனால், என்னைக் கைவிடாது ஏற்றருள்க' என்று வேண்டுகல். எனவே, இஃது உலகியலில் தமக்கு விருப்பம் இன்மை கூறுதலாக அமைவதால், இதற்கு, `பிரபஞ்ச வைராக்கியம்' எனக் குறிப்புரைத்தனர் முன்னோர். இதனை அடிகள், `உத்தரகோச மங்கை' என்னும் தலத்தில் அருளிச் செய்தார் என்பது இத்திருப் பாட்டுக்களிலே நன்கு பெறப்பட்டுக் கிடக்கின்றது. ``உத்தரகோச மங்கையுள் இருந்து - வித்தக வேடம் காட்டிய இயல்பும்' என மேல் அருளிச் செய்தமையால், இவ் விண்ணப்பத்தைச் செய்த பின்னர், அடிகட்கு இறைவன் தனது திருவுருவத்தை மீளக்காட்டி, அவரைத் தேற்றுவித்தருளினான் என்பதும் கொள்ளக்கிடக்கின்றது. இதனைப் புராணம் சிறிது வேறுபடக் கூறும். இறைவன் தேற்றுவித்த முறை இன்னதென் பதனை அறியக்கூடவில்லை. ஐம்பது திருப்பாடல்களால் இயன் றிருத்தலின், இதனைத் திருச்சதகத்தின் பின்னர்க் கோத்தனர்.

Ramana Sannidhi Murai

607. கள்ளம் புகுநெஞ்சர் காணாக் கதிரொளி
கைதவனேன்
உள்ளம் புகுதந் தொளிர்தர வாண்டனை
ஓலமிட்டு
வெள்ளம் படர்ச்சடை வேங்கட வாவிட்
டிடுதிகண்டாய்
வெள்கலின்று என்னுள் விளங்குக என்றும்என்
விண்ணப்பமே. 1
608. விண்ணப்பம் ஈதன்றி வேறென்று மேஇலை
வேங்கடவா
கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பின்மை என்னிடம்
கண்டுவைத்தும்
வண்ணப் பணித்தனை மங்கவிட் டுஎன்னை
மருதிகண்டாய்
கண்ணப்பொன் னீற்றுச் செழுஞ்சுட ரேசுழி
யற்கரைசே. 2
609. அரைசே உவந்தெனை அஞ்சலென் றேபணித்
தாண்டுகொண்டாய்
பரைசேர் தருமிடப் பாகா பழவினைப்
பற்றறுத்த
விரைசேர் மலரடி வேங்கட வாவிட்
டிடுதிகண்டாய்
குரைசேர் கழற்கீழ்க் குடியா எனைக்குறிக்
கொள்ளுதியே. 3
610. கொள்ளத் தகாதபொய்க் கொச்சை உலகையுட்
கொண்டுபின்னும்
எள்ளத் தகாதநின் பொன்னடிச் சேவையை
எள்ளுகினும்
வெள்ளத் திருவருள் வேங்கட வாவிட்
டிடுதிகண்டாய்
பிள்ளைச் சிறியேம் பிழைபொறுப் பன்றோநின்
பேரருளே. 4
611. அருளுரு வாயிவ் அவனியில் வந்தபே
ரந்தணநின்
பொருளுறு வாய்மையைப் போற்றேன் எனினும்இப்
பொய்யுலகை
வெருளுறு வேனை விடுதிகண் டாய்வியன்
வேங்கடவா

மருளறு சாதன மற்றறி யேற்குஅரண்
மாணடியே.

5

612. அடிநின்ற நாளே அடியேனைத் தொட்ட
அவிச்சைஅற

விடிகின்ற ஞாயிற்று வேங்கட வாவிட்
டிடுதிகண்டாய்

படிநின்ற வாழ்க்கையின் பாசப் படுவலை
பாற்றிநெஞ்சைத்
தடிகின்ற வாள்விழித் தற்பர னேபெருந்
தக்கவனே.

6

613. தக்க சதுஷ்டய சாதனஞ் சாராச்
சழக்கன்ன

மிக்க தயாபர வேங்கட வாவிட்
டிடுதிகண்டாய்

நக்கபுன் மூரலின் முப்புரந் தீப்பட
நள்ளிருள்வாய்த்

தொக்கபுன் கூளிக் குழாத்துள் குனிக்கின்ற
தூமணியே.

7

614. தூயதென் பாண்டிச் சுழியல் பதிநின்று
தொல்அருணை

மேயஇன் பக்கடல் வேங்கட வாவிட்
டிடுதிகண்டாய்

மாயவன் பாசத்தை வாள்விழி யாலெறிந்து
அன்பர்மனக்

கோயிலின் ஞானச் சுடராக் குனிக்கின்ற
கோமளமே.

8

615. கோமள மாயைக் குடர்குமைத்து என்னையாட்
கொண்டநின்தாள்

ஏமரு வார்கழல் எண்ணாமை மாற்றி
எனதுமுடி

மீமிசை மேவடி வேங்கட வாவிட்
டிடுதிகண்டாய்

யாமனை யாய்ச்சிக்கு இடந்தந்த சோனை
இறையவனே.

9

616. இறையவ நெக்குருகு ஏழையர்க்கு அன்றிமற்று
ஏனையர்க்கும்

இறையவ என்னை விடுதிகண் டாய்அருள்
வேங்கடவ

மறையவ வானோர்க்கு அளிசெய்ய வல்விட
முண்டகண்டக்

கறையவ நீளனைக் கைவிடப் போகாது
கள்வன்என்றே.

10

617. என்று(ம்)இவ் வெளியனை எள்ளத் தகாதுஅன்று
 இறையவர்மேல்
 வென்றிப் புகழ்கொண்ட வேங்கட வாவிட்
 டிடுதிகண்டாய்
 பன்றி உருக்கொண்ட பச்சையும் பாராநின்
 பங்கயத்தாள்
 துன்றுந் திறலினன் யான்போலும் நீயேதோற்
 ருவிடினே. 11
618. விடியல்கா னாது வெருளுறு முடனை
 மெய்உணரா
 மடியனென்று எள்ளி விடுதிகண் டாய்அருள்
 வேங்கடவா
 அடியன்என்று உன்னை அடைந்துயான் சேவித்தல்
 ஆணவம்போய்
 விடியலின் மல்குஉன் சொருபமா மெய்ம்மை
 விளங்கஅன்றே. 12
619. விளங்கிலாது உன்னுரு வேணவா வீனாஇம்
 மிக்கலுழ்நீர்
 வெளங்குலாம் என்னை விடுதிகண் டாய்அருள்
 வேங்கடவா
 களங்கிலா மெய்ப்பொருள் காட்சிதந்து என்னைக்
 கடைக்கணிப்பாய்
 உளங்கொளா ஊத்தை உலகியல் வாய்ப்பட்
 டுளைந்தனனே. 13
620. உளைந்திலான் உள்ளம் உருகிலான் உய்யநாம்
 கொள்வதற்கு
 விளைந்திலான் என்ன விடுதிகண் டாய்அருள்
 வேங்கடவா
 தளைந்தவா கண்டுஇரங்கித் தறித்து என்தன்
 விளைத்தனையைக்
 களைந்திலாய் என்னின்என் ஆருயிர் காண்டிநின்
 காலடிக்கே. 14
621. அடிக்குஅன்பு செய்யாது அழிவந்த செய்தமை
 ஆய்ந்துநெஞ்சம்
 வெடிக்கின்ற என்னை விடுதிகண் டாய்அருள்
 வேங்கடவா
 பொடுக்கென்று உரைப்பில் பொருதஎன் னெஞ்சம்
 புலம்பியுகத்
 துடுக்கனென்றே துடையாது நல்காய்என்
 தொழுகுலமே. 15
622. தொழுகுல மாஅடி தோய்ந்த நல்அன்பர்தம்
 துன்புஅகற்றும்

விழுமிய வேங்கட விம்மிநான் ஏங்க
விடுதிகண்டாய்
அழுதழுது ஆவிநெந்து அஞ்சும் ஒடுங்கி
அடிஅடைந்து
தழுதழுத்து உன்புகழ் சாற்றிடச் செய்திநின்
தண்ணளிக்கே.

16

623. அளிகிலான் நெஞ்சம் அழிகிலான் பொல்லா
அகமமதை
விளிகிலான் என்ன விடுதிகண் டாய்அருள்
வேங்கடவா
சுளிகலாது என்னைச் சுடருமெய்ஞ் ஞான
சுகத்து இருத்தாய்
தெளிகலா தாரைத் தெளித்தலன்றோ தெளிந்
தோர்செயலே.

17

624. செயப்படும் அன்பு செயாத்தவற் றுல்அறச்
செங்கதிர்முன்
வெயிற் புழுவாக வெதும்புகின்றேனை
விடுதிகண்டாய்
கயப்புலை நாயன் கடியன்என் னொதுஉன்
கனஅருளால்
உயக்கொளு வாய்என் னுடைவேங் கடநின்
உளம் உவந்தே.

18

625. வந்திக் கிலாதஉன் மத்தனேன் என்னினும்
வாதனையால்
வெந்துக்க(ம்) என்னை விடுதிகண் டாய்அருள்
வேங்கடவா
முந்திக் கிளர்ந்தெழு முந்தீர் உவாவின்
முழுமதியைச்
சந்தித் தெனநிற்கென் நெஞ்சம் ததும்பித்
தளும்புற்றதே.

19

626. உற்றதும் அன்றி உருததும் ஓரா
தவன்னினும்
விற்றுக்கொள் வாய்விட் டிடுதிகண் டாய்அருள்
வேங்கடவா
கற்றதும் அன்றிக் கலாதது நிற்பா
மாக்கழித்துச்
சற்றுஉப சாந்திநான் சார்க்கண் ணோக்கநீ
சாத்துதியே.

20

627. துதியோடு நின்னடி தோய்ந்தேன் உலகத்
தொடர்புகளால்
மிதிபடு மாறு விடுதிகண் டாய்அருள்
வேங்கடவா

பதியெனு மெய்யபொய் யாம்பசு வேற்குஅருள்
பாலித்திஎன்
உதிதல நிற்பதம் ஓர்ந்து உணர்ந்து ஒன்றி
ஒடுங்குறவே. 21

628. ஒடுங்குறின் உள்ளக் கவல்ஓயும் என்றுஉணர்ந்
தும்ஒடுங்கா
விடுங்கய வேளை விடுதிகண் டாய்அருள்
வேங்கடவா
கடங்கவிழ் மத்தக் கயப்புல னாற்கது
மென்று அடர்ப்புண்டு
இடுங்குகின் றேன்இடுக் கந்தவிர்த்து ஆளுதி
ஏற்புறவே. 22

629. உறவுகள் அல்லல் உழப்பிக்கும் என்றெம்ம
னோர்க்கு உணர்த்த
விறலுள நியவை விட்டுஅதற்கு ஏற்ப
விடுதிகண்டாய்
திறவுகோ லாத்திரு வேங்கட நின்அருள்
சீர்திறக்கத்
தறவுதாம் தோயப்பெற் றுள்ளி தாப்பல
தொண்டர்களை. 23

630. தொண்டனுக்கு ஏற்பத் தொழும்புசெய் யான்வெறுஞ்
சொல்அளக்கும்
மிண்டன்னன்று என்னை விடுதிகண் டாய்அருள்
வேங்கடவா
தண்டமென்று உன்னைச் சரணடைந் தேனுக்குச்
சால்வதுகாண்
பண்டமென்று இவ்வுல கைப்பரித் தியான்பெற்ற
பாக்கியமே. 24

631. பாக்கிய மாப்பயில் கர்மமே பாசமாப்
பல்லுயிரை
வீக்கிய வாநீ விடுவியாது என்னை
விடுதிகண்டாய்
ஊக்கிய ஐந்தும் ஒறுத்து ஒளிர் வேங்கட
யோக ஒழுக்கா
ஆக்கிய நூல்அனுஷ்டி டிக்க வல்லார்எவர்
அத்தகவே. 25

632. அத்தக நிற்கும் அடை(வு)அறி விக்குநல்
ஆசிரிய
வித்தக என்னை விடுதிகண் டாய்அருள்
வேங்கடவா
புத்தக ஞானம்அல் லாதுஅநு பூதியில்
புல்லன்னனை

உய்த்தக மீள உறுத்துதி உள்ளத்து
உரம்பெறவே. 26

633. பெறவிடல் என்னஎப் பெற்றியு மில்லாப்
பெருமிதஞ்சால்
விறல்விபு வாந்திரு வேங்கட என்னை
விடுதிகண்டாய்
உறலாய் உவத்தலினும் உப சாந்தியே
சாலஉறும்
அறலே அறப்பெரி தன்றேமேன் மேல்ஊண்
அயிறலினே. 27

634. ஊணன்ஒன்று ஓதன் உயிர்க்கோர் உறுதியோ
ராதுஉறங்கும்
வீணன்என்று என்னைவிடுதிகண் டாய்அருள்
வேங்கடவா
நாணமொன்று இன்றிஊர் நாயா உழன்றுநல்
லோர்பழிக்க
மாணன்இவ் வாறுஅழி யின்வசை யன்றேநின்
மாணடிக் கே. 28

635. மாணச் செருக்கான் மதிஉரம் கெட்டுஉயிர்
மங்கிஅந்தோ
வீணக் கெடவிட் டிடுதிகண் டாய்அருள்
வேங்கடவா
தூணப் பொருந்துஉனைத் துப்பா உறுதொண்ட
ருள்ஒருவன்
ஆணப் பிறந்துஅவ மாவது வோஅந்தண
ஆதியனே. 29

636. ஆதிய னேநடு அந்தம தாய்ப்பின்
அவைகடந்த
வேதிய னேவிட் டிடுதிகண் டாய்விழுச்
சீரடியார்
போதியல் உன்னைப் புணர்தரும் அந்தப்
புர இதய
வீதியி லேஎனைக் கூட்டுகண் டாய்அருள்
வேங்கடனே. 30

637. கடனன்று எனப்புலங் காவாது இனையரைக்
கண்டுமகிழ்
விடனென்று எனைவிட் டிடுதி கண் டாய்விறல்
வேங்கடவா
அடல்ஒன் றியவல் லபஅறி வால்புலம்
ஐந்துஅவித்துக்
கடலொன்று உலகுக்கொர் காட்டாக நின்றுஒளிர்
கண்ணியனே. 31

638. கண்ணில் கருமணி யாக்கலந் தாய்எங்
 கணும்கலந்த
 விண்ணில் பெருவெளி வேங்கட வாநீ
 விடுதிகண்டாய்
 விண்ணில் புதைந்தபல் சித்திக் குழாங்கள்
 வெளிப்படஇம்
 மண்ணில் பரந்து மணங்கம ழாநின்ற
 மாதவனே. 32

639. தவத்தியல் சாற்றித் தழும்புற்று நாச்சரி
 தத்திடைஅவ்
 விவஸ்தைகெட் டேனை விடுதிகண் டாய்அருள்
 வேங்கடவா
 அவத்தமே போயவாழ் நாள்இனி யேனும்
 அழகுபெறும்
 சிவத்தை உறத்தவம் சேர்ப்பிகண் டாய்எம்
 சிவக்கொழுந்தே. 33

640. கொழுந்தெழும் ஒண்மணி யேகுடும் பத்திடைக்
 கண்குருடாய்
 விழுந்தவி தாவிடு வேனைஅந் தோநீ
 விடுதிகண்டாய்
 எழுந்திட மாட்டாது இறைவேங் கடதொண்ட
 ரில்ஒருவன்
 அழுந்துறல் கண்டுஅமை வோநின் னருட்குஅழ
 காவதுவே. 34

641. ஆவலின் நின்அளி நீர்மைநா டாதுநல்
 ஆத்தமொழிக்
 காவலை நீவிக் கடந்துபொல் லாக்காமக்
 கட்டுஅழற்கே
 வீவுறுவேனை விடுதிகண் டாய்அருள்
 வேங்கடவா
 தோய்வுற எற்குநீ தோற்றுவி சாந்த
 சுகக்கடலே. 35

642. கடல்படிந்து ஆடக் கருணைகந் தாஉன்
 கழல்அடைந்தேன்
 மிடல்புரிந்து என்னை விடுதிகண் டாய்அருள்
 வேங்கடவா
 உடல்படு வெப்பம் உழப்பினும் வெப்பால்
 உளம்உழக்கப்
 படல்பொறேன் என்பரி தாபம் தணித்தல்
 பரம்உனக்கே. 36

643. உனக்கே தொழும்புகந் தும்மட வோர்துடி
 ஒக்கும்இடை
 மினற்கே குருடு படும்மிடி யேனை

விடுதிகண்டாய்
தனக்கே ஒளிர்தரு தத்பர வேங்கட
தண்ணளிகூர்ந்து
எனக்கே இலக்காய் எழுது சொருபமா
நின்னியல்பே. 37

644. இயல்பாய தண்ணீர் இதயத்தில் ஆடஇச்
சித்தளனை
வெயில்பா வியகானல் வேற்றுநீ ராட
விடுதிகண்டாய்
மயல்பாய நெஞ்சால் மடம்பட்டு வேங்கட
வாமலர்த்தாட்கு
அயல்பாயுங் கால்தடுத்தாள்வாய் உயிர்அழ
லாப்படிக்கே. 38

645. அழலுமிழ் வாழ்வை அழகிதுஎன்று எண்ணி
அவாஉறுவின்
விழலெனென்று என்னை விடுதிகண் டாய்அருள்
வேங்கடவா
தழல்அணித் தாயிடத் தம்மகார் தாவித்
தழற்கொழுந்தில்
விழல்அறிந் தும்பயந் தோர்வெறிது ஏகல்
விழுமிதன்றே. 39

646. அன்றே யடியடைந் தேனைஎந் தாய்ஐவ
ரால்அலைத்து
வென்றுஏவல் கொள்ள விடுதிகண் டாய்அருள்
வேங்கடவா
நன்றே பிழையே நடப்பவெல் லாம்அடிக்
கேநயப்பாய்
என்றே இருக்கஎன் னுள்ளே எழில்பெற்று
இலங்குதியே. 40

647. இலங்குநூல் கல்லாது கேட்கவும் செய்யாது
இழிந்தகடை
விலங்குஅனை யேனை விடுதிகண் டாய்அருள்
வேங்கடவா
அலங்கலில் தோன்றும் அராப்போல் அகத்தில்
அகிலங்கண்டு
கலங்குகின் றேன்தன் கலக்கம் தெளித்தல்
கடன்உனக்கே. 41

648. உனைக்கேள்வி யால்ஒரு வாறுஉணர்ந் தும்மைக்கு
உறுதிஉள்ளி
வினைக்கேடு செய்கென வேட்டுஅடைந் தேனை
விடுதிகண்டாய்
அ(ன்)னைக்கேயும் மிக்கநல் அன்புடை யாய்அடி

யேன்அகத்துஎம்
மு(ன்)னைக்கே முறிபட வேங்கட வாமுறை
யேமுறையே. 42

649. முறையிடக் கேட்டுநின் முன்னடி யார்முழு
மோகமுற்றி
மிறைபட என்னை விடுதிகண் டாய்அருள்
வேங்கடவா
தறையில்அன் னோர்இனித் தாமேயும் உய்வர்கள்
தாய்ப்பறைமுன்
சிறைபடை யாச்சிறு பார்ப்பைஅன் னோசிறந்து
ஓம்புவதே. 43

650. ஓம்பென்று உரைத்தும்ஓம்பாது ஐம்புலத்தால்
உழுவும் மட
வீம்பனென்று என்னை விடுதிகண் டாய்அருள்
வேங்கடவா
எம்பலின் உன்னால் இனிதுஆளப் பெற்றேன்
இழிந்தகடைத்
தீம்பனென் றுலும்அத் தீம்புஓழித்து என்னைத்
திருத்துதியே. 44

651. துதியோடு நின்னடி தோய்ந்துநின் றேனைத்
தொழும்புசெயும்
விதியிலன் என்ன விடுதிகண் டாய்அருள்
வேங்கடவா
சுதிமுடி வாய சொருபமா நின்னடி
தோய்ந்தபின்பும்
விதிவிளி யாதுஅவ் விழுக்கரை மேவின்
வியத்தக்கதே. 45

652. தக்கநல் லாய்அடி யாரொடுங் கூட்டத்
தகான்எனஇம்
மிக்கபொல் லேனை விடுதிகண் டாய்அருள்
வேங்கடவா
தொக்கபுல் லோர்தம் தொடர்பால்என் நெஞ்சம்
துடிதுடித்த
துக்கமெல் லாம்கரி யாம்உனக் குத்துலங்
காததுஉண்டே. 46

653. உண்டஉள் நாவாய் ஒழியப் பிழைஉள்ளி
உள்உடைந்து
விண்டஎன் தன்னை விடுதிகண் டாய்அருள்
வேங்கடவா
புண்தரும் சிந்தை புழுங்குகின் றேன்புழுக்
கம்தணியாய்
அண்டரும் கண்டுஅறி யாதஅண் னாமலை

- அங்கணனே. 47
654. அங்கண னேஉன் உருவாம் உயிர்த்தொகைக்கு
அன்புஅகன்ற
வெங்கணன் என்ன விடுதிகண் டாய்அருள்
வேங்கடவா
பைங்கண னேஒளிர் பற்ப நுதல்கனல்
பார்வையுடைச்
செங்கணின் அன்பர்தம் ஜீவத் துவம்சும்
தேசினனே. 48
655. தேசுறு ஞானம் திகழப் பெருமையில்
சிந்தைநெந்து
வேசுறு வேளை விடுதிகண் டாய்அருள்
வேங்கடவா
மாகுறும் ஆணவமை இரு ளால்மனக்
கண்மயங்கிப்
பேசுறு வீடுபோய்ச் சேர்வறி யாதுபேது
உற்றனனே. 49
656. பேதுறு வால்செய் பிழைகள் பெருந்தகாய்
பேணலுற்றுஎன்
மீதுகண் னோடா விடுதிகண் டாய்அருள்
வேங்கடவா
தீதொடு நல்வினை என்னையே போகமாத்
தின்னலுற்றுக்
காதுறு சிந்தைக் கவல்கெடுத் தாள்க கள்
ளம்கடிந்தே. 50

திருச்சிற்றம்பலம்